

ЕМИЛИО САЛГАРИ:

СЪКРОВИЩЕТО НА ПАРАГВАЙСКИЯ ПРЕЗИДЕНТЪ

Диего, готвейки се за опасния скок.

Балонът се спусна съвършено, но не съ долния си край, а на страна, удари се, и като топка подскочи на петдесет метра въ въздуха, пролетът известно разстояние и се готвеше пак да се удари на същата пострадала страна. Като предвид това, Диего извика:

— Ей сега! . . . още! Скача-а-а! Хоп!

И скокна от височина около три метра, държейки въ ръка пушката си. Падайки на крака той не се удържа, протегна ръце напред и се събори по очи. Той чу как до него падна още нъкой.

След миг Диего стана и видя че до него стои на колъне, търкайки ударения си лакът, Кардозо.

— А де е . . . де е Калдерон?

Диего неволно извика: балонът, освободен от тежестта на двама пасажери, по-тежки от осемдесет килограма, — отново направи гигантски скок нагоре и въ мрежата му се мбташе нъкой, крещейки и жестикулирайки: балонът отнасяше запелелия се въ мрежата и не успял на време да скочи Калдерон. И сега аеростатът се намираше на главодомна височина от нъколко стотин метра, тъй че за напусчане на мрежата Калдерон не можеше и да помисли.

Оставаше надеждата, че след половин час, най-много след час, балонът, като загуби окончателно газът, ще се спусне за винаги и тогава Калдерон нма да прозпа благоприятния момент.

— Впрочем, нма да пропадне! — каза замислено Диего. — При това той е въоръжен . . . Ще се спаси нкак си. И ние ще се постараем да го намерим.

Сетне Диего си спомни за довереното нему и Кордозо съкровище, за брилянтът на президента.

— Слава на Богородица! . . . Всичко е цъло! — каза той, напипвайки прикрепения към гърдите му торбички съ брилянти. — А у теб, Кардозо?

— Напълно запазени . . . Само лакътят ми е разбитъ.

— До сватбата ще заздраве, — се пошегува морякът.

И сетне добави:

— Е, най-после! Пжтувахме, пжтувахме и пристигнахме. Жалко, изглежда, че тук има генерална стачка на всички хамали и фойтоджии. Нма кой да ни вземе багажа и нма кой да ни откара съ ландо въ хотелъ. Ха? Ти какъ мислиш, юначе?

И Кардозо неволно се разсми.

— Ти си неоправимъ, Диего!

— Сжщото ми казваха нкога всички учители, — подмигна морякът на момчето. — Но стига сме бързи. Тръбва да се огледаме . . .

— Когато се спускахме, стори ми се . . .

— Хайде стреляй! Уемъ какво ти се сторило, юначе?

— Стори ми се, че тук настрана, въ сѣнката на дърветата, е приютена нкаква хижка . . .

— Нкакво ранчо? И какво? Твърде е възможно. Тук наоколо тръбва да има корали на гаучо. Можем да разчитаме на радушен приемъ. На коя страна се намира твоя грандъ хотелъ?

Смейки се, момчето показа купъ дървета.

— Тамъ . . . Виждаш ли покрива?

— Дай слабина! Вдигай котва! Пъленъ ходъ напредъ! — изкомандува морякът. — Тръбва, брате, да се бѣга съ всички сили. Дълбоко съмъ убеденъ, че проклетитъ индийци нма да ни оставятъ на мира. Да предположимъ, че тѣ тръбвало да видятъ, че балонътъ отпжтува нататък. Но, дяволъ да го вземе, патагонцитъ иматъ такива очи, съ които на телескопа е трудно да се бори! Тѣ сж могли да видятъ, че на балона е останалъ само сеноръ Калдеронъ и затова могатъ да замислятъ предварително да обискиратъ цѣлото това мѣсто, надявайки се да ни заловятъ . . . Бѣгай съ всички сили, юначе! Може би въ ранчото има нкоя . . .

И Диего се спусна по указаната от момчето посока, не пускайки изъ ръка пушката си. Кардозо последва примѣра му.

Не успѣха да изтичатъ още петнадесетина крачки по посока къмъ ранчото, когато изъ храститъ, окръжаващи къщата, излѣзе високъ, мургавъ човѣкъ въ доста фантастиченъ костюмъ — въ широкопола шапка, бѣла на квадрати риза, съ широки панталони и груби ботуши отъ жѣлта кожа. При първиятъ погледъ се хвърли въ очи присѣтствието на привързани къмъ токоветъ огромни сребърни шпори съ колелца, снабдени съ остри шипове.

— Тука, тука, сенори! — извика той махайки широкополата си сламена шапка. — Добре дошли! . . .

— Благодаря! — извика Диего тичайки.

— Вашата кола, струва ми се, замина нататъкъ? — безъ ни най-малка ирония запита говорившиятъ.

— Дяволъ да я вземе тая кола! — се отзова Диего, спомняйки си за капризната „кола“, т. е. за балона, на който преживѣха толкова тревожни часове.

— Да, — сигурно е упорито и капризно ншо? Но, моля ви, заповѣдайте . . . Въ хижата ни ше намерите отидхъ, парче хлѣбъ, парче месо, глътка вода, може би и доша . . . Но тъй като багажа ви . . .

— Се отправи къмъ облацитъ заедно съ колата . . .

— . . . багажа ви не е много тежъкъ, то, мисля, гостоприемството ни, при липса на ншо по хубаво, което би могло да съответствува на навиитъ ви, кабалеро, — нма да ви се стори много грубо.

— Отъ сърце се радваме да срещнемъ човѣка отъ расата ни, — отговори Диего. — Но страхувамъ се, сеноръ, че оказвайки ни гостоприемство, се подхвърляте на голѣма опасност. И по наша вина . . .

— Индийцитъ ли? — кротко и спокойно попита гаучо.

— Да! Преследва ни цѣлъ отрядъ.

— Петдесетъ души. Ние нколко свалихме, — не се стърпѣ Кардозо.

Гаучо го погледна съ любопитство, съ своеобразна нѣжностъ.

— Е, знаете ли, кабалеро, ние ги чакахме отъ минута на минута. Тѣ вече нколко седмици като че ли си изгубиха ума. Хвърлятъ се върху пограничните поселения, горятъ, грабятъ, убиватъ. Ние съ братъ ми вече подготвихме венчико, за да си идемъ отъ тукъ: докато се приближатъ правителственитъ войски — да се остане тукъ е немислимо. Но влѣте де въ хижата!

И съ жестъ, пъленъ съ благородство и простота, непознатиятъ предложи на гоститъ да влѣзатъ вътре.

Наредбата на хижата поразяваше съ оригиналността си: на стенитъ висѣше оржие, намиращо се въ образцовъ редъ, на пода отъ разбита глина въ жлѣтъ лежаха снопове отъ ароматно сѣно, прикрито съ меки кожи отъ бикове. Това бѣха постелитъ на жителитъ. Въмсто столове: служеха огромни черепи отъ нкакви животни, изглежда сжщо бикове. Масата се представляваше отъ три сандѣка отъ грубо дърво, поставени въ форма на буква П.

— Сега ще се върне братъ ми Педро, — каза хазайнитъ.

— На ловъ ли е? — попита Диего.

— Не съвсемъ . . . Ние, виждате ли, отдавна вече сме на шрекъ. Чухме престрелка отъ оная страна, отдето . . . пристигнахте вие, — е! — отидохме да развизуаеиъ и видѣхме цѣлата история. Сега братъ ми следи враговетъ ви. Ако има опасностъ, той ше ни съобщи. Но мисля че . . .

— Тѣ изостанаха значително, — каза Кардозо.

— Да. И ше тръбва да избуятъ нколко часа, за да минатъ ръката. Бродъ нма. Съ една дума, ако не грѣша, то до сутринта ние нма защо да се страхуваме решително отъ нищо. Вие спокойно можете да си починете. Закусете шо Богъ далъ.

— Много благодаримъ.

— И си лѣгнете. Пжтуването навѣрно ви е изморило дяволски.

— Не само дяволски, а адски! — се съгласи Диего.

Следъ нколко минути бѣше готовъ обѣда отъ месото на нкакви птици и царевични хлѣбчета, сега изпечени въ пепелта. И тоя обѣдъ, или по правилно вечеря, се показва невѣроятнo вкусна на хората, които

извършиха такова пълно съ чудни приключения пжтешествие отъ борта на „Пидкомайо“ изъ залива Ла Плата въ вътрешността на Патагония.

Умората ги наливаше. Очитъ се затваряха сами. Не имъ се искаше да говорятъ, и когато говорѣше самиятъ хазайнъ, когото наричаха Рамонъ, — на Диего и Кардозо имъ се струваше, че гласътъ му се донася нкъжде издате и звучи странно глухо, една разбрано.

Хазайнитъ виждаше, че гоститъ му сж изгубили сили и не могатъ да се държатъ на крака отъ умора, и скоро прекрати разговора, грижейки се само въздушнитъ пжтешественици да не пропускатъ да взиматъ все нови и нови парчета отъ доста вкусния дивечъ. А после, когато вечерята бѣше свършена, той донесе отнѣжде още стиска прѣсна ароматна трева и я хвърли въ жѣла.

— Легнете, спете! — каза той. — А самиятъ азъ тръбва да пазя. Педро не се връща. Богъ знае какво се е случило съ него. Отговарямъ за безопасността ви. Спете спокойно.

И той безъ да зададе нито единъ въпросъ на гоститъ, кои сж, отъ кѣде сж, какъ сж попаднали тукъ, защо лойдоха по такъвъ необикновенъ пжтъ, — излѣзе отъ хижата като взе съ себе си двуцевната си пушка.

Наистина, време бѣше за почивка: едва легнаха, моряцитъ заспаха мѣвешки сънъ и се събудиха едва на разсъмване на следното утро.

VI. ИНДИЙЦИ.

На разсъмване трѣбваше да напуснатъ гостоприемното ранчо и двамата гаучо: скоро следъ полунощъ се върна намиращия се на разузнаване Педро, братътъ на Рамонъ, и съобщи, че индийцитъ още вечерята се прехвърлили презъ ръката, разположили се за нощуване на седемъ или осемъ километра отъ ранчото и затова сутринта може да се очаква нападението имъ.

Като събриха набързо най-ценното въ хижата, гаучо заровиха имуществото си на тайно мѣсто и заловиха нколко коня тѣ пасящия наокто табоо. Когато едва се замъркаха първитъ джчи на настѣпващия денъ, тѣ събудиха моряцитъ и имъ съобщиха за необходимостта да се спечелватъ съ бѣгство на оная страна, кѣдего на разстояние нколко стотин километра се намериха първитъ чилийски селища и откъдето вече нколко седмици чакаха войска за борба съ

Мнозина наши читатели още сега изрѣзватъ купончетата при заглавието на настоящия романъ и ги пращатъ въ редакцията. Това е погрѣшно. Купончетата трѣбва да се събератъ отъ № 1 до № 16 и тогава да се изпратятъ въ редакцията. Изпращача веднага ще получи безплатно книга на стойностъ 30 лева.

патагонцитъ. Като обсъдиха заедно кѣде и какъ да се отправятъ, и четирмата се заеха съ приготвяне.

Приготвянето, разбира се, не бѣше дълго: следъ нколко минути цѣлата кавалкада вече бѣгаше презъ глава, като остави ранчо на произвола на сждбата.

До обѣдъ бѣгството мина безъ всѣкакви приключения. Отъ индийцитъ нмаше и следа. Изглеждаше, че на бѣглецитъ се е удало да имъ избѣгатъ, но гаучо не се мамѣха съ лъжливи надежди: патагонцитъ едва ли не сж единственитъ въ свѣта слѣдчии, търсачи, и щомъ попаднатъ на следата, не я пускатъ докато плячката не падне въ ръцетъ имъ. Значи, трѣбваше да се очаква преследване и бѣше необходимо на всѣка цена да се отдалечатъ и отдалечатъ по-нататъкъ, съ надежда да достигнатъ такава геритория, кѣдето патагонцитъ нма да посмѣятъ да проникнатъ отъ страхъ да не срѣднатъ правителствени войски, отрядъ гаучо или нкое племе, което желае да живѣе въ миръ съ бѣлитъ.

Но около обѣдъ двамата моряка се оказаха до толкова изтощени, че трѣбваше да направятъ малко прекъсване въ пжтешествието. Случайно по пътя се удаде на Рамонъ да хване една не лѣтяща, а бѣгаща птица, напомняща миниатюрень страусъ, — и отъ нея можеше да се приготви обѣдъ.

Обаче, трѣбваше да се бърза и при това да се съблодава крайна предапзливостъ, защото индийцитъ можеха да се окажатъ наблизо.

Рамонъ разреши да се запали огънь, за да си опече птицата, но подъ непременно условие — за огъня да се взематъ само сухи стволоче на растения, за да се получи лекъ бѣлъ димъ, разсѣиващъ се бързо въ въздуха и който не може да се забележи тъй лесно отъ индийцитъ както гѣстия черенъ димъ на огъня отъ сурово дърво.

Събираха топливо всички, и ето въ това време Кардозо, предавъ се съ увлечение на работа, изведнѣжъ произизително извика. Диего, който бѣше на два крачки, изтича при него изплашенъ:

— Какво има, юначе? Юнга! Та какво има? Говори де!

Момчето треперейки съ цѣлото си тѣло, посочи нкакво малко насекомо, пълзящо по голия му почто до колѣнѣто кракъ.

— Ухапа ме! . . . Ухапа ме! . . . Боли ме. Боли ме Диего! Помогни ми! . . . Охъ! . . . гори . . .

Диего се навеле, за да разгледа ухапалото момчето насекомото и замръзна: по крака на Кардозо пълзѣше отвратителенъ малъкъ черенъ южно-американски скорпионъ . . .

На викътъ се притече Рамонъ, — съ единъ ударъ съ ножа той махна отровното животно отъ тѣлото на момчето и стѣпка гадината.

Въ това време Кордозо, треперейки съ цѣлото си тѣло, почна вече да се гърчи отъ болки: отровата на скорпиона проникваше въ тѣлото му и вършеше работата си. И Диего не знаеше какво да прави, какъ да помогне на ужиления . . .

Тръбваше да се зачерви парче жѣлзо и да се изгори раната. Но огъня се разгаряше лѣниво и да се нагрѣва жѣлзо трѣбваше много време.

Въ тоя моментъ Диего, решилъ се на всичко, се навеле надъ момчето, съ бързъ и ловкъ ударъ разсѣче на кръстъ раната, вече обиколена отъ зловещъ синкава подутина и приклепна надъ раната, изсмукавайки отровната кръвъ. Ако въ устата му имаше малка една само драскотина — той рискуваше да се отрови. Но какво отъ това? Не можеше пъкъ да остави да умре това храбро полудете.

Не губѣше време и Рамонъ: гаучо вече се навеле надъ земята, ходѣше, разтваряйки съ ръце клоновѣтъ на растенията, като че ли търсѣше ншо. Следъ минута той се върна, държейки въ ръце изровено отъ земята тъмно и меко коренче отъ нкакви растение. Като слѣвка съ здравитъ си зѣби коренчето, той тури образувалата се маса върху раничката на крака на Кардозо и превърза раната съ кърпа.

— Мислите, че това ше помогне? — боязливо го попита Диего, който не свалише очи отъ мъртвешкото лице на юнгата, лежащъ вече безъ чувства и дишане на земята.

— Разбира се ше помогне, — се отзова гаучо. — Лошо е само едно: какъ ше се движимъ? Не можемъ да го мръднемъ отъ мѣстото. Тръбва пълнъ покой. Тръбва да се отлежи . . .

— Може би индийцитъ не сж намерили още следитъ ни?

— Ехъ, трудно е да се налѣваме това!

— Тогава . . . спасявайте се сами, оставете ни тука!

— Глупости! — отговори, решително гаучо. — Ни ма не сте наши гости? Нима ние съ братъ ми бихме видѣли минута покой, ако, жертвувайки васъ, бихме спасили собствения си животъ? Нима следъ това бихме смѣли да погледнемъ въ очи добритъ хора? Не кабалеро. Така не може.

— А какво да се прави?

(Следва)